

Растает небо конфетой мятной
на разогретом металле крыш.
Воспоминания необъятны -
ты выпрямляешься и бежишь,

совсем как раньше, по тротуару,
бечевка змея скользит в руке...
И это будет не змей, а парус,
а ты кораблик. Невдалеке

играет радио, льются песни,
по телевизору белый шум.
Ты мчишься ветром (давно известно,
что опоздаешь и будет бум -

отец нахмурится и отложит
газету в сторону, а потом
пожурит, сделав свой голос строже)...
Смеешься громко, вертя зонтом,

бежишь по лужам ... Пятном лазурным
в траве, оброненный Варей, бант.
И это вовсе не шишки - пули,
а ты не мальчик - уже солдат,
потом колдун и бродяга честный,
а голубь - явно волшебный гусь...

Спустя сто лет заиграет песня,
ты напоёшь её.
Наизусть.

1. пауза. ты смотришь в чашку с чаем.
я считаю трещинки на блюде.
люди не встречаются случайно.
мы с тобой, наверное, не люди.

2. люди встречаются, люди расходятся,
люди теряют людей.
я умираю в зашторенной комнате,
полной прозрачных теней.

я умираю, а люди целуются,
люди идут гулять.

люди подошвами бьют по улицам,
я кулаком - кровать.

мир существует для самых породистых
псов, дураков, детей.
люди встречаются, люди расходятся,
люди хоронят людей.

Холява Юлія

1.

Я счастлива, что я живу!
Что я дышу, люблю и даже плачу,
Что каждый день улыбку всем дарю,
Что все случилось так, а не иначе.

Я рада, что вокруг меня друзья,
И знаю, что помогут в час ненастья.
Еще я Богу благодарна за семью,
Которой каждый день желаю счастья.

Благодарить хочу за каждый шаг,
За каждую возможность видеть чудо,
За ветер, звезды, солнце, мрак,
И даже за печаль благодарить я буду.

Жизнь нам дается один раз..
Задуматься лишь только: «Это мало!»
И вот поэтому благодарю сейчас,
Ибо никто не сможет дать прожить сначала..

2

С чего начать свою молитву
За тех людей, которых я люблю,
Которым я желаю только счастья,
И за которых я судьбу благодарю?

Господь, ты даришь людям жизни,
Ты вдохновляешь нас на новые дела.
Услышь, прошу, мою молитву,
Прими, пожалуйста, мои слова.

Я так хочу, чтоб все кто со мной рядом,
Кого ценю и кем так сильно дорожу
Всегда на мир смотрели трезвым взглядом
И в жизни им не довелось сказать «грущу»

Еще прошу, не знаю сложно ль это,
Заполнить их сердца одной лишь добротой,
Пусть обходят их недобрые советы,
А злые люди их не тянут за собой.

Пусть верные друзья их окружают,
Любовь к ним навсегда придет домой,
С надеждой в сердце новый день встречают,
А вера в будущее им позволит быть собой.

Велигоцький Андрій

Любовь

Зачем создатель выдумал любовь?
Зачем терзанья выдумал и муки?
Когда бурлит и закипает в груди кровь,
Когда не знаешь куда деть от счастья руки.
Когда идёшь не чувствуя земли,
Когда на крыльях ты взлетаешь к небу,
И забывая про проблемы все свои
Несешься ты в объятия к рассвету...
Не замечая никого кроме её -
Её единственной, её неповторимой...
Готов отдать ей жизнь свою и смерть,
Достать звезду из неба для любимой.
Готов прожить всю жизнь лишь с ней одной,
Даря ей радость, теплоту и ласку...
И видеть её облик неземной,
И слышать голосок её прекрасный.
И каждый час, судьбу благодаря,
Ласкать её, сжимать в своих объятьях,
И в памяти мгновения храня,
Парить с ней в танце нежности и счастья.
Но мысли, мысли лишь, мечтания мои,
Лишь в них я помышляю о подобном,
Ведь в жизни нашей, в жизни и в любви,
Сложнее всё и не всегда правдоподобно.
И где ж найти ту самую любовь,
Которой столько слов и песен спето?..
И от которой закипает в груди кровь,
И ты летишь в объятия к рассвету...

Прощай

Ну вот и всё...я лишь хочу
Остаться в памяти твоей
Хоть звуком ветреных полей,
Иль шелестом листвы осенней.
Я полюбил тебя как мог...
Возможно, не совсем как ты мечтала.
Не удержал и не сберег -
И наша лодка в дне прореху дала.
Я поначалу думал – на века,
Всю жизнь готов был жить с тобой единой,
Но всё теперь лишь глупые слова,
Тристан один остался со слезою скрытой...
Ты не держи, родная, на меня
Обиды что ли, или злости...
Порой я был как глупое дитя,
Но всё же был твоим до самой кости...
Когда-то были счастливы с тобой,
И я прошу - не забывай о том,
А если причинил тебе я боль -
Прости меня, я сам жалел потом...
Будь счастлива, живи своей судьбой,
Не забывай про наши "долгие полёты",
Пусть солнце светит у тебя над головой,
И пусть обходят стороной невзгоды.

Марія Сукалова

Осінній дощ – найближчий друг

Вже близько тижня йшов холодний дощ. Свинцеві хмари повністю оповили небо, не даючи змоги сонцю зігріти своїм промінням місто. Все завмерло і лише де-не-де можна було почути жалісне цвірінькання змоклих горобців, які злякано ховались під стріхами багатопверхівок. Краплі дощу голосно падали на асфальт і утворювали бульбашки на поверхні калюж, а сіризна небес наганяла смуток на прохожих, котрі, попри негоду, квапливо йшли вздовж вулиці, прикриваючи свої голови парасольками.

Небо розсікла вогняна блискавка, освітлюючи похмурий день; невдовзі почувся і гучний розкат грому, від якого в кімнаті затряслися шибки. Краплі дощу з новою силою затарабанили по вікну, утворюючи на склі безперервний водяний потік.

Ніч... Лікарняна палата була заповнена густою пільмою, і лише мляве вуличне світло від, похиленого роками, ліхтаря пробивалось через єдине в цій кімнаті вікно, освітлюючи обриси тендітної дівчини, яка не зважаючи на

глибоку ніч, сиділа на койці, схиливши голову на підвіконня. Міцно охопивши руками коліна, вона тепло закуталась в ковдру. По її щокам стікали сльози, ніби в такт краплям дощу на шибках вікон. А очі..., очі були порожніми, вони дивились кудись вдаль, не звертаючи увагу ні на що інше. Великі, сині вони були сповнені невимовного суму та горя, а ріки сліз омивали кривавий шрам на її щоці, який назавжди залишиться спогадом тієї трагічної події...

* * *

- Я знову її сьогодні бачила...

- То й що? – але помітивши занепокоєний вираз обличчя коханої він додав: - гаразд, я попрошу свого агента аби він надав тобі охорону.

- Зовсім не смішно, - зауважила дівчина на його посмішку.

- Та ніскілечки, - погодивсь вродливий юнак, але невдовзі нестримно засміявся.

- Ти чого? З тобою не можливо серйозно розмовляти! – образилась на свого хлопця синьоока красуня.

- Ти дійсно вважаєш, що та надокучлива фанатка може тобі нашкодити?

- Це не я відома на всю країну акторка! Дурень, я за тебе хвилююсь! – не стримавшись, останні слова вона вимовила на підвищених нотах.

- Заспокойся і не хвилюйся! – ласкаво попросив юнак, міцно стискаючи її руку в своїй руці. – Якщо ти вважаєш, що нам може щось загрожувати, я завтра ж виставлю охорону за будинком.

- Дякую, - заспокоїлась знервована дівчина. – Я тобі не казала, але...

- Але... що?

- Я не просто сьогодні її бачила..., вона була в моєму салоні...

- Як вона про тебе дізналась?

- Це серйозніше, ніж ти собі уявляв. Вона не нормальна, вона просто одержима тобою, - останні слова ніби застрягли в горлі.

- Що вона тобі сказала?

У відповідь почувалась лише глуха тиша багато оздобленої їдальні.

- Ей, не мовчи, розкажи мені.

- Вона наказала покинути тебе, ... інакше ти не дістанешся нікому...

- Ого! Такого повороту подій я не очікував! – дещо знервовано відповів він.

- Мені страшно! Я дійсно хвилююсь за тебе, - щиро повідомила дівчина.

- Якщо ця не нормальна приходила до тебе, то ми дізнаємось хто вона така, я подзвоню своїм знайомим і вони знайдуть її. Згода? – заспокійливим тоном повідомив вродливий актор.

- Так, це вже інша справа.

- А тепер збирайся, через годину ми маємо виїжджати, - ласкаво поцілувавши в щічку кохану, він піднявся сходами на другий поверх.

* * *

- Сонечко, давай швидше! Ми, як завжди, запізнюємося!

- Я вже готова, зараз спускаюся!

Хвилина очікування і... коротенька червона сукня з натурального шовку, прекрасно підкреслювала її ідеальну фігуру, а масивний золотий браслет чудово пасував до її витонченого зап'ястя. Великі сині очі так і вабили до себе, в них можна було запросто втонутися, а чарівна усмішка могла змусити будь-чиє серце битись швидше.

- В такі хвилини я сходжу з розуму! Я знову і знову закохуюсь в тебе, - солодко поцілувавшись в уста, вони попрямували до машини, яка покійно чекала на свого хазяїна біля фонтану. Яскраво-червона, з чорними вставками спортивного варіанту Bugatti, була улюбленицею серед всіх автомобілів молодого чоловіка.

- Я відпустив шофера на сьогодні, цей вечір я хочу провести лише з тобою..., ти згодна? – з усмішкою запитав він.

- Звичайно..., так! – підійшовши ближче до свого хлопця, вона палко його поцілувала.

М'яко захрустів гравій під колесами автомобіля, і закохані рушили на вечірку до знайомих.

- О, Алекс дзвонить, мабуть, щось накопав, я поставлю на гучномовець - повідомив хлопець, приймаючи дзвінок друга. – Привіт, Алекс!

- Привіт, друже! – почулось з тієї сторони телефонної розмови.

- Є якісь новини з приводу нашої дивної знайомої?

- Еее, так, є дещо... але.

- Не тягни, давай кажи вже!

- Вона донька когось там з владної верхівки, тому гроші для неї не проблема, а безліч зв'язків її батька дають змогу дізнатись про вас... фактично все.

- Ого! – ошелешено промовив хлопець.

- Але це ще не все: декілька місяців тому вона вийшла з психіатричної лікарні, а опинилась вона там за те, що проткнула офіціантові руку виделкою, обґрунтувавши свій вчинок так: - «В нього були не підстрижені нігті».

- Хох, бідний хлопець, - нервово усміхнувшись, сказав актор.

- Отож будьте обережні, завтра ж виставте охоронців біля будинку та й по одинці не ходіть, бо хто знає на що вона здатна!

- Дякую, Алекс,... бувай.

- Бувай друже, звертайся якщо треба.

В салоні машини настала напружена тиша, але невдовзі її перервав звук смс повідомлення. Дівчина ніби від сну стряхнула головою, витягуючи з сумочки свій мобільний.

... На очі накопились сльози, а ліва рука міцно стиснула, вільну від управління автомобілем, руку коханого хлопця.

- Ей, що сталося? – схвильовано запитав юнак.

- Повідомлення... від неї..., - ледве чутно промовила злякана дівчина, розвертаючи екран телефону до свого хлопця.

«Ти сама так вирішила. Він не дістанеться НИКОМУ!»

- Що за...?

...Гучний звук гальм, розірвав навколишню тишу, а обидві автівки, злетівши в повітря, глухо впали на асфальт.

Приглушений звук сирени швидкої, розмиті обличчя, чийсь голоси,... холодні краплі дощу на обличчі...

* * *

Стривожено розплющивши очі, дівчина відразу відчула його присутність.

- Мені наснився такий страшний сон, - повідомила красуня. – Знаєш, на мить я подумала, що все сталося насправді, але тепер все добре..., ти поряд, - обійнявшись вони декілька хвилин пролежали на м'якому ліжку в цілковитій тиші.

- Чому ти мовчиш? – занепокоїлась дівчина.

- То був не сон...

- Як не сон, - здавши тихий смішок, вона мовила далі: - але ж ми тут, разом... - почала заперечувати дівчина, ще міцніше притиснувшись до коханого.

- Дай свою руку, я тобі щось покажу.

- Гарзд, - в недорозумінні погодилась синьоока студентка, і невпевнено простягнула коханому свою руку. За мить вони були вже в лікарні, та не давши своїй дівчині часу оговтатись після такої подорожі, кароокий актор впевнено повів молоду брюнетку пустими коридорами нічної лікарні.

- Що? Як ми сюди потрапили? Що за...? – йдучи вслід за своїм хлопцем, вона намагалась отримати хоч якусь відповідь.

- Поглянь сюди, - мовив хлопець вказуючи на вікно палати, - тепер ти мені віриш?

Від суміші почуттів у неї з очей бризнули сльози, справжні сльози, наповнені сумом... болем... горем. У палаті, за вікном, лежала вона, приєднана до апарату штучного дихання, вся в гіпсу та зі страшним кривавим шрамом на обличчі...

Так закохані стояли, просто спостерігаючи за нерухомим тілом, декілька хвилин, але згодом витираючи сльози, заплакана красуня відсторонено мовила:

- Де ти?

- Ти маєш повернутись, це я у всьому винен, а ти маєш повернутись! – ніби не чуючи того запитання, почав наполягати юнак.

- Ти мене не почув? Я в тебе запитую, в якій палаті ти? – перейшовши на крик запитала дівчина, легенько штовхнувши коханого в груди.

Прозора сльоза скотилася з карих очей молодого чоловіка, було нестерпно боляче спостерігати, як кохана тобі людина, людина яка стала

частинкою тебе так страждає. Міцно, наскільки зміг, він обійняв її – єдину, заради якої хотілось жити.

- Ти маєш повернутись, - продовжив він, - довірся мені, зараз твій шанс, а я прийду до тебе, ти тільки вір...

Обійнявшись вони, закохані душі, просто стояли, омиваючи сльозами біль розлуки.

З палати з криками вибігла доглядальниця, через мить туди направилась бригада лікарів. Вони голосно говорили та стривожено переглядалися.

- Зараз – або ніколи, - поставив ультиматум хлопець.

- Але... але я не зможу без тебе!

- Я прийду, я буду приходити до тебе уві сні, я повернусь, поспішай – це твій останній шанс, - вказав хлопець і продовжив: - закрий очі і уяви, що тебе тут більше нічого не тримає, розслабся і відпусти мене.

- Я кохаю тебе, - промовила дівчина і солодко поцілувала свого нареченого.

- І я тебе кохаю, - віддаляючись, почула вона у відповідь.

* * *

Дівчина опритомніла через два дні після тієї рокової ночі, коли лікарі її майже втратили. Тіло нестримно боліло, загіпсовані обидві ноги не давали змоги поворухнутися, скам'яніле обличчя не виражало жодних емоцій і лише зрадницькі сльози, рясно омивали глибокий поріз на щоці.

Цілими днями біля неї чергували її рідні та друзі, та вона лише мовчки плакала, згадуючи останні обійми, останній поцілунок, останні хвилини разом...

Час минав, рани загоювались та говорити дівчина не наважувалась. Змарніла красуня багато спала, але не для того щоб відновити сили, а для того щоб зустріти його, своє кохання. Він приходив до неї уві сні, як і обіцяв, вони могли розмовляти, дивитись одне одному в очі, сміятись,... плакати.

* * *

- Доню, скажи хоч щось, - почала благати матір, - ми всі дуже хвилюємось, адже ти йдеш на поправку, але не розмовляєш, лікарі сказали, що це через травму і, можливо, на все життя, але я не вірю... - мовила жінка, витираючи, вологі від сліз, очі. - ... Як ти будеш спілкуватись зі своїм коханим актором, коли той отямиться, ... я точно знаю, що ти будеш говорити але, можливо, ще не настав час...

- Що? Що мати сказала? – тоненький голос в голові зловив мамині слова «коли той отямиться». – То невже він живий?

- Мамо? - говорити було боляче через тривале мовчання, але дівчина продовжила, - він живий?

Щастю матері не було меж. Сльози радості омивали змучене від чекання обличчя. Вона цілувала руки доньки і плакала, плакала від радості. Вона знала... просто знала, бо вона мати.

- Він живий? – знову задала питання дівчина. На цей раз голос прозвучав впевненіше і явно наполегливіше.

Та мати не могла нічого сказати, і лише ствердно кивнула головою...

* * *

Вона з надзвичайно швидко йшла на поправку, лікарі просто не вірили своїм очам.

І ось, нарешті настала та, змучена мріями, мить, коли вона в інвалідному візку, але з усмішкою на обличчі, направлялась до того, хто назавжди забрав у частинку її серця...

* * *

Весь в ранах, але такий вродливий, він лежав на лікарняному ліжку, приєднаний до апарату штучного дихання.

Яке ж щастя було просто дивитись на нього, тримаючи за руку. Просто спостерігати, як його груди повільно підіймаються та опускаються. Просто знати, що він живий...

Щоденно дівчина приїжджала до свого коханого, проводячи у його палаті більшу частину свого вільного часу. Вона розмовляла з ним, мріяла в голос про їхнє щасливе майбутнє і з неймовірними темпами йшла на поправку.

* * *

Такий чудовий ранок, тільки серце трохи турбує, але то не важливо, адже сьогодні, вперше після аварії, вона піде власним ходом до його палати. Вже так кортіло розказати, про те як тяжко їй було заново вчитись ходити, але вона змогла, і він зможе.

Повільно йдучи лікарняним коридором, вона трималась за стіну, аби хоч якось зменшити, ще й досі сильний, біль в ногах.

Ну ось і палата. Повернувши вниз дверну ручку, дівчина зайшла до кімнати.

- Знаєш, заново вчитись ходити було важко, але я змогла, завдяки тобі змогла... і ти зможеш... я буду поряд і в тебе все вийде...

Сльози, як завжди, самі текли з очей... чи то від щастя..., чи то від безвиході... Вона міцно тримала коханого за руку і продовжувала говорити до нього, сподіваючись, що той відповість...

- Пробач... - пошепки мовив юнак.

Щастю дівчини не було меж, вона не могла нічого сказати, лише плакала, та чимдужче стискала руку коханого. Емоції нахлинули, ніби морська хвиля, вкривши юну красуню з головою. Сльози рясно стікали по щокам, омиваючи міцно сплетені між собою руки закоханих.

- Я обіцяв, що прийду... - з боєм мовив юнак.

- Так... я знала... я чекала...

- Так, я прийшов, але...

- Ти прийшов, повернувся до мене, я така щаслива... я найщасливіша, - цілючи його руки, мовила синьоока студентка.

- Пробач, що завдав тобі стільки болю...

- Ти що? Ні..., не кажи так!

Вона міцно поцілувала коханого в уста. Така насолода відчувати його губи, які відповідають взаємністю. Таке щастя обійняти його тіло... і не відпускати.

- В мене мало часу...

- Що? Про який час ти говориш? В нас ще все життя попереду!

Прозора сльоза скотилась з його прекрасних очей. Сльоза, яка без пояснень дала зрозуміти дівчині, що кохання це біль... страшніший за будь-який тілесний, ... біль, який не вилікують жодні ліки, ... біль, який назавжди залишиться в її серці, ... біль, який випалить глибоку рану в її душі.

- ... я тебе кохаю...

Довгий пронизливий сигнал сповістив про зупинку серця.

Все було ніби в тумані. Лікарі метушились над його нерухомим тілом та все було марним...

- Час смерті 14.23... - мовив хтось з лікарів.

Нехай буде проклятою ця година, година, котра забрала його...

Вона йшла до себе в палату... болі не відчувалось, лише голова паморочилась від мільйонів питань, які не давали їй спокою.

Треба заснути... це все сон... треба заснути...

* * *

Її дратували люди... вони не могли осягнути весь біль її горя.

Лише сон рятував від безвиході... ВІН і досі приходив до неї, втішаючи бідолашну, і даючи їй стимул прожити кожен наступний день.

З ранку до вечора вона спала, а вночі, коли гамір лікарні стихав, дівчина сідала на ліжко і ридаючи, омивала сльозами своє горе... І лише там, за вікном, був той єдиний хто її розумів – осінній дощ, який в такт її сльозам, стікав по склу вікон, нагадуючи, що вона не сама...

Оксана ПРОНЬКО

У всьому винна кава

Кава — це мій особистий наркотик. Прокидаючись уранці, я, насамперед, поспішаю ставити чайник, щоб заварити дурманний напій. В обід на роботі — знову кава. Ну, а ввечері, коли потрібно написати пару статейок, вона просто необхідна. Через цю мою любов друзі жартома кажуть, що я вже весь пропах кавою і по запаху мене ні з ким не сплутаєш. Так от, одного разу, чекаючи клієнта в кафе, я, як завжди, замовив собі чашечку еспресо романо і від нічого робити почав гортати меню. Я саме зупинився на сторінці з коктейлями, як раптом до мене підсіла пристойна на вигляд пані років тридцяти і проникливим голосом запитала: — Так це ви? Я з подивом дивився на неї, адже людина, яку я чекав, — чоловік. — Е-е-е, вибачте, ви, напевно, мене з кимось сплутали. — Ні, ні! — замахала головою дамочка. — Це точно ви! — І що тепер? — заінтриговано поцікавився я, очікуючи, чим ця історія закінчиться. — Як що? Ви ж професіонал? — Припустимо, так, — відповів я, адже в журналістській сфері працюю вже не перший рік. — Відмінно! — зраділа вона. — Я заплачу, скільки потрібно. І навіть, — жінка мені підморгнула, — доплачу за хорошу роботу. 1000 доларів вас влаштує?

Від названої суми я похлинувся. Люди за сусідніми столиками теж нагостили вуха, прагнучи почути подальший діалог. Спостерігаючи за тим, як я відкашлювався, жінка стурбовано запитала: — Що, цього недостатньо? Пробачте, я вперше користуюся послугами такого виду, так що не знаю всіх розцінок. Я відчув, що моє обличчя починає червоніти. З ким же це мене сплутали? Ні, я, звичайно, вважаю себе досить симпатичним, але не до такої міри, щоб мене можна було прийняти, вибачте, за повію. А дама продовжувала на мене відверто витріщатися, оглядаючи з голови до п'ят, від чого я ще більше ніяковів. — Вам погано? — зрештою запитала вона, побачивши, що зі мною не все гаразд. — Н-н-ні, — затинаючись, відповів я. — Просто я точно не та людина, яка вам потрібна. — Що-о-о?! — обурено вигукнула жінка, від чого відвідувачі кафе відразу притихли й повернули голови в наш бік. Я ж просто втиснувся в стілець, не знаючи, куди себе подіти від сорому й несправедливого крику. — Як це не той? Ми ж з вами домовлялися про зустріч! Що за нісенітниця ви говорите? Або ж просто вирішили відмовитися від роботи? Це дуже непрофесійно, я була про вас кращої думки. — Чоловіче, — почувся смішок від сусіднього столика, — та виконай ти вже прохання дами, а то вона вже вся палає. — Ви все не так зрозуміли! — виправдовуючись, закричав у відповідь я. — Пані, я ж простий журналіст, що ви від мене хочете? — Що? Журналіст? Стривайте, — розгубилася вона, — який ще журналіст? — Ну так, — заспокоївшись, сказав я, — журналіст. А ви помилково, мабуть, прийняли мене за когось іншого. Я не продаю себе в цьому сенсі. Тут уже настала черга моєї нової знайомої густо червоніти. — Та що ви собі дозволяєте? — заволатала вона. — Я не з тих, хто... Хто... Загалом, я не потребую подібних послуг! У мене, до вашого відома, чоловік є! — Тоді... — тут уже розгубився я. — Я думала, що ви — репетитор з японської, — пояснила жінка. — Я домовилася з ним тут зустрітися по телефону. Оскільки я не знаю, як він виглядає, то він сказав, що замовить каву з лимоном. Я подивився на своє недопите еспресо романо, потім — на пані, а тоді ми дружно розсміялися. Заливалися сміхом і відвідувачі кафе, адже, погодьтеся, зі сторони кумедно вийшло. Та відтоді я зменшив свою пристрасть до кави. А еспресо романо більше ніколи не замовляв у жодному закладі. Примітка: еспресо романо — звичайне еспресо з додаванням часточки лимона.

Сповідь вовкулаки

Незадовго до опівночі я вийшов із хати. Ні, я не грюкав у розпачі дверима й не кричав щось безрозсудне на прощання. Неспішно взув кросівки, накинув на плечі куртку і почимчикував сходами вниз. Цікава сусідка, бабуся з другого поверху, якій о цій порі якраз не спалося, визирнула зі своєї квартири і презирливо кинула мені в спину: «Ото ще п'яниця, не можеш навіть кілька годин витримати без горілки! Розвелось тут...» Та я не звернув на неї уваги, лише приречено зітхнув.

На вулиці було тихо. Ще досі світилися поодинокі ліхтарі, тож я не мав змоги спіткнутися чи заблукати в темноті численних переходів між дворами та будівлями. Із-за хмар визирав Місяць, слугуючи мені надійним провідником, аби я точно дістався до місця призначення. Мене вело якесь інстинктивне відчуття того, що живе в душі кожного вовкулаки. Воно наказувало мені йти — і я підкорявся. Можливо, якщо б я спробував суперечити йому, то вирвався б із полону лихих чар, що зв'язали мене міцними путами безвиході та відчаю. Але я розумів, що моїх сил для цього замало: мені не вистачить ні сміливості, ні впертості, ні волі.

Я йшов і мріяв, що це виявиться лише поганим сном, що я прокинуся вранці та посміюся зі своїх безглузвих страхів. Я відчайдушно цього хотів, але ноги продовжували робити все нові й нові кроки, наближаючись до неминучої долі. Пам'ятаю, мені колись розказувала бабуся, що вовкулака — то проклятий відьмою парубок, якого врятувати майже неможливо. Обернеться — і все, уже справжнісінький вовк, тільки з людською душею. Тоді я їй відказував, що треба вбити відьму — і чари зникнуть. Та бабуся лиш сумно посміхалась і хитала головою. Дійсно, якби ту відьму так легко було знищити, то я не прямував би зараз назустріч невідомому.

Та й чи існує відьма? Я досі не розумію, як став вовкулакою. Просто в один момент відчув, що не такий, як усі. Не лунало ніяких проклять чи бурмотання химерних заклинань, що вже й казати про магічне зілля. Десять днів я мучився, чекаючи повного Місяця, божеволів і знову приходив до тями. Мати мовчала і сумно споглядала мої страждання, напевно, списавши все на якусь тяжку хворобу чи сезонну депресію. Лише дивувалася, чому я раптом відмовився їсти виделкою та ложкою (які, на превеликий мій жаль, були срібними), надаючи перевагу рідкому супу, який так просто пити прямо з чашки.

Єдину ікону мати тримала лише в своїй кімнаті, а хрестик я скинув одразу ж, коли відчув у собі раптову зміну. На грудях і долоні від святої речі залишився шрам, наче від опіку. Та й відчуття в той момент були такі, начебто я доторкнувся до розпеченого заліза. Тому я одразу ж відкинув намір піти до церкви і благати там про допомогу в Бога. Здавалося, ворота Раю закрилися для мене назавжди.

Поки я думав про божевілля останніх днів, якимось чином опинився за містом. Було ще видні близькі вогні магазинів та вікон будинків, що ніби проводжали мене, підбадьорюючи тим заспокійливим світлом. Та я йшов усе далі й далі, аж поки вони не перетворилися у далекі цятки на фоні нічного неба.

А за містом було гарно. Ніякого тобі диму від машин чи смороду сміття, одноманітний сірий асфальт змінила висока дикоросла трава, яка лоскотала мої ноги навіть крізь одяг. Приємно було слухати свої кроки, ступаючи на цей природний м'який настил. А небо! Боже, які там зорі! Цю красу неможливо передати жодними словами, жодною найгеніальнішою картиною. Диво — так називали колись небесне склепіння наші предки. І справді, яке то диво! Воно зачаровувало і поглинало мою душу разом зі всіма печальми й радощами, залишаючи на серці якийсь неймовірний спокій. І я вже не боявся, бо весь мій страх забрало оте вічне диво.

Нарешті з'явився Місяць. Він кликав мене і сотні таких, як я, лагідно, але твердо вмовляв приєднатися до містичного таїнства. І я, як і сотні інших, приставав на його угоду, випускав на волю древні інстинкти, що були приречені спати всередині людей, доки Місяць не розбудить їх. Я майже не відчував, як покривався шерстю, як обличчя моє видовжувалося, а на кінцівках виростали звірині пазури. Я дивився в небо й завивав від насолоди, співаючи пісню нарешті вільного вовка.

Мене переповнювала сила, і я кинувся шалено бігти, напуваючись запахом ночі, ночі вовкулаки. Як мале щеня, я висолопив язика і, не спиняючись, ковтав нічних метеликів, загрозово гарчав, щоб усім було чути про моє прибуття. Не знаю, скільки я отак біг, але одного разу ледве не потрапив під машину. Автівка різко загальмувала, а потім із салону вибігла перелякана дівчина, шукаючи, кого ж вона збила. Наткнувшись на мої хижі очі, дівчина здивувалась, але ні краплі не перелякалася. Вона обережно наблизилась і простягнула до моєї голови руку. Зацікавлений, я не відвернувся і дав себе погладити. Дівчина тільки вибачливо прошепотіла: «Хороший вовк, хороший». А після спокійно повернулася до машини й поїхала собі далі. Та і я не залишився стояти на місці.

Зі зграєю я зустрівся вже згодом, коли минув десятки темних лісів і вдвічі більше безмежних степів. Вовки бігли нескінченним потоком, наче бурхлива ріка з сірої шерсті. Мені залишалося або приєднатися, або лишитися в стороні. Тож я обрав перше.

Це була справді ніч вовкулаки! Ніяких обмежень чи перешкод, лише неспинний біг як гімн свободі й волі живої душі. Мене охопило почуття, ніби це і є справжнє життя, а минуле — то просто існування, нереальне і беззмістовне. Ми ні на хвилику не спинялися, аби ритуал ніколи не закінчувався. Ніхто ні з ким не розмовляв, але всі чудово розуміли один одного: одна душа — на всіх, одна мета — на всіх і одна свобода — на всіх. Зграю складали тисячі вовків, і кожен із них був тією зграєю.

Та ось ніч змінилась світанком. Хотілося б бігти так вічно, але згряя зупинилась, а перед нею з'явився якийсь чоловік. Він був схожий на привида, але посміхався так щиро і лагідно, що його цілком можна було прийняти за звичайну людину. Чоловік підходив до кожного вовка, частував шматочком м'яса зі своєї торбинки і щось шепотів на вухо. А інші тим часом терпляче чекали своєї черги і мовчки спостерігали за кожним його рухом. Скоро він підійшов і до мене. Журливо провів рукою по моїй голові й спитав:

— Перший раз тут, так?

Я ствердно подивився йому в очі, і дивний чоловік зрозумів.

— То як тобі тут? Ти можеш залишитися зі зграєю назавжди, а можеш повернутися назад. Вирішувати тобі, проте ти маєш лише один шанс і тільки зараз.

Я подумав, що непогано було б продовжувати так жити, впиватися свободою і віками перебувати в неспинному русі. Я мало не погодився, але тут мені згадалася та дівчина і її слова: «Хороший вовк, хороший». Я раптово відчув, як мені не вистачає того жалісного погляду, того тихого шепоту і її лагідної руки. Тож рішення було прийняте не на користь зграї. І чоловік це також зрозумів. Він вдоволено поплескав мене по спині — і я не зчувся, як знову став людиною.

— Вовкулакою може стати кожен, — сказав він мені на прощання, — а от обернутися назад на людину — одиниці. Тож пишайся тим, що ти — людина, і ніколи не забувай про те, що трапилося з тобою. Віднині душа твоя вільна, вовче.

— Хто ви? — спитав я перед тим, як чоловік зібрався іти.

— Просто людина, — відповів той. — Колись мене звали Юрієм, тепер же я лише один із них, — сказав, кивнувши на вовків. — Вони — моя сім'я, моя душа і все моє життя.

Сказав і щез. Зникла і згряя, наче розтанула на світанковому сонці. А я з подивом помітив, що стою біля свого міста, де загораються ранкові вогники. Трохи потупцявши на місці, попрямував уперед, додому. Більше вовки мене не тривожили, а інстинкти міцно спали. Але кожного повного Місяця я не міг знайти собі місця і все видивлявся з вікна своєї квартири, намагаючись побачити зграю. Звісно, це марна річ, проте я продовжую виглядати її і зараз.

Олена Талан (Олена Бабич)

Як "склеїтись" "зламаний людині"?

Очі... Збентежені, заглиблені в себе, з відтінком подиву, очі загнаної тварини. Очі в напівпорожній кімнаті з ніжно-жовтими шпалерами. Підлога

обнімає палкими обіймами кволе тіло свого бранця. Незастелене ліжко ще тепле. Чуєш? Чуєш тишу? І вона тебе чує. Німий свідок твого життя... Чуєш її музику? Тиша знає багато гарних пісень, за цей місяць ти вивчив їх усіх на пам'ять. Дикий крик на всю кімнату. Ти кричиш, а тиша в тобі не замовкає. Стіл завалений зім'ятими чернетками. Порожня чашка зверхньо дивиться на спалюжені папірці навколо. Самотність? Ні, не чув... Пішла... Дзвінким відлунням спалахують у пам'яті звуки її ходи... Згадки про цей сміх, ці руки, ці очі щоразу, мов електричний струм опікають свідомість грубими доторками. Господи, її очі... Такі бездонні і завжди сумні, здивовані й далекі.

Дощ за вікном крапля за краплею торкається асфальту. Ніжні краплини розкидані небом по збентеженій шкірі землі. Тиша здивовано та невдоволено поглянула на новоявленого сусіда її володінь: «Я тут господиня, а ти так – тимчасово...» Дощ оторопів від такої нахаби: «Хм... Це ти тут господиня?» Звук блискавки і грому, ніжні краплі перетворились в розлючених володарів земної кулі. Він босоніж танцює під диким дощем. До біса цю кімнату з привидами! До біса сумні думки про проблемний всесвіт! До біса згадки про неї! Життя триває! Дощу все одно, що моє серце розбите! Тисячі людей народились і померли сьогодні, у тисячі людей розбилося серце, тисячі людей покохали сьогодні. Страждати часом так приємно, проживати спогади знову і знову, культивувати в собі цей біль, насолоджуватися тим, як він наповнює усі сфери моєї суті. Щирий танець вунісон зі стихією і чари ночі знічено пали додолу. Життя крокує тендітними рухами по жилах і підбурює усі сили природи! Воно наливається крапля за краплею в живу істоту. Бринить... Звучить невимушено й грайливо... Проривається там, де вже здавалося б немає місця живому. Розхлюпує свої хвилі по зневодненим берегам, по сухій закам'янілій землі. Відчуваєш?

Планета ФІОЛЕТУ

казка для дітей

«маленьким мрійницям і мрійникам у кожному з нас присвячується»

Автор Олена Талан

Бабуся: Чуєш? Чуєш гомін? То кришталевим сяйвом переливається злість та гнів з однієї склянки в іншу.

Андрійко: Ні, не чую.

Бабуся: Ти ще зовсім малий, а я стара та чую, як люди рвуться від одного до іншого, від наживи до поживи, від правди до зневір'я, від Бога до Лихого. Не хочу вже бачити, та все одно бачу.

Андрійко: Бабуся, чому ти мене лякаєш? Краще розкажи казку!

Бабуся: Про що тобі розказати казку? Про добро та зло, про вічне чи минуше, про кохання чи зраду, про минуле чи про майбутнє?

Андрійко: Про майбутнє!

Бабуся: Налаштуй вушка та вчись слухати. Слухай не слова, слухай поміж слів, не дивись на людей, відчувай справжнє, все, що зробиш ніколи не буде між тобою на людьми, це все між тобою та Ним.

На чарівній планеті, куди я згодом відправлюсь живуть фантастичні створіння: Лісовики, Мавки, Ельфи, Крокозаври, Серця Світу, Духи Часу, Кентаври, Мольфи, Ліри, Харизми, Характерники, Риби-Світлячки та багато інших диваків. Зараз 2050 рік на планеті Фіолету. Диваки, що живуть на цій планеті раніше жили на Землі, але вони завжди відчували себе дещо іншими, нетиповими тому в 2013 році, прочитавши одну дивну казку, вирішили відправитися у мандри на далеку планету Фіолету. Вони не знали точно, куди йдуть, але вони знали, що то їх шлях, доля, сповідь, місія, сяйво, гомін, муза, дихання, життя, карма, їх улюблена планета, їх дім мрій та мар.

Мрія доторкнулася до їх вік та понесла у вирій пригод та мандрівок. Коли голос усередині стає гучнішим, ніж звуки навколо, коли твоє стає настільки малим й неважливим, коли ти посміхаєшся просто так, а не на замовлення, тоді ти готовий до мандрівки свого життя. Мандрівки довжиною у вічність, а шириною у сповідь. Маленька миттевість та збіг обставин. Молодий Чоловіче, не вірте у збіги обставин.

Чому диваки усіх народів та країн об'єдналися та рушили на Фіолету? Чому саме вони? Чому саме на Фіолу? На ці питання немає відповідей. Можливо, вони родом з Фіолети, але загубилися між віками та століттями, а вже давно хотіли рушити додому, але не знали, де їх дім, де їх завжди чекають й люблять. Фіола – планета контрастів. Величні гори виглядають ніяково на фоні плавних рік з зеленою водою, чудові рожеві хмари залюбки приймають у свої володіння жителів Фіоли. Крилатим ґрунту не треба, а на Фіолі забагато справжніх мрійників, що з легкість літають поміж чудових хмар.

Ельф Бобо відчував дивну слабкість у тілі вже другий день та ніхто не приходив аби навідати його. Він сумно дивився на рожеві хмари й болюче відчував тягар своєї самотності, розпач маленького ельфа був такий неосяжний, що навіть його улюблені морквинки з морозивом та сиром «Гриффі» не смакували йому зовсім. Бобо не їв вже другий день та сумну дивився навколо. Відлуння з вулиці доносились до його хворого тіла й він лишень заздрісно мовчав у відповідь.

Мавка Елесі дещо збентежено дивилась довкола, виглядаючи свого друга Бобо. Вона побоювалась піти до нього додому й запитати що з ним, тому що була дуже сором'язливою та невпевненою. Елесі малювала на полотнах з води химерні споруди та звірів Утаємниченого лісу. Вона

сором'язливо дивилася на інших жителів Фіюли. Старий Лісовик Орест був Елесі майже батьком та слідкував аби вона добре харчувалась й часто гралась. вирішив дізналися про причини суму Елесі.

Лісовик: Елесі, чому ти так мало граєшся останній часом?

Елесі: Я не можу гратися одна, а Бобо не приходять гратися до мене. Можливо, він знайшов собі інших друзів, ходити до лісу йому далеко. Певно він вже не хочу гратися тут.

Лісовик: Можливо, Елесі, але все ж таки ти маєш запитати його, чому він не приходять гратися. Певно він має на це причини.

Елесі: Я соромлюсь до нього йти. Може він буде не радий мене бачити.

Лісовик: Якщо буде не радий бачити, то повертайся до лісу й грайся зі мною.

Елесі: Не хочу я так далеко йти до Бобо.

Лісовик: А він же знаходив час аби ходити до тебе!

Елесі: Так, знаходив. Треба й мені його навідати.

Маленька мавка рушила у мандрівку до далекого струмка Рейні, де жив Бобо. Елесі відчувала себе ніяково мандруючи так далеко від дому, величезні погорби дивилися на дівча, як вовк на здобич. Тендітними ніжками вона просувалась лісом, потім нарешті натрапила на галявину квітів, де відчула себе у повній безпеці. Квіткові пахощі пронизували повітря й радували маленьку мавку, зібравши квітковий подарунок для Бобо Елесі постукала у двері хатинки.

Бобо у цей час намагався пробудити в себе інтерес до улюблених морквинок з морозивом і сиром «Гриффі», але марно... Стук у двері.

Елесі: Привіт, друже!

Бобо: Привіт, Елесі. Чому не заходила в гості?

Елесі: Була зайнята збиранням квітів. Тримай букетик.

Лісом знову почали лунати чарівний сміх Елесі й Бобо. Ельф та мавка знову гралися в азарт та радістю.

Андрійко прокинувся зранку й почав збиратися на похорони бабусі. Дивний сон не давав йому спокою.

Мати: Сонечко, ти вже зібраний?

Андрійко: Так. Мамо, а ти знаєш, що бабуся не померла, а переїхала до планети Фіюлети?

Мати: Що ти таке кажеш? Бабуся померла, сьогодні похорони.

Андрійко: Ні, не померла. Вона живе зараз на планеті Фіюлеті разом з Бобо, Елесі й Орестом.

Мати: Синку, ти певно нездужаєш й сумуєш за бабусею. Я також сумую.